

Fiskeriministeren (Knud Rée): Jeg takker det ærede medlem for det råd, han gav mig. Hvis han ville give mig det råd også at anvende den tone, han finder det passende at anvende angående redningsdampere og andre emhedsmænd, vil jeg dog ikke følge det. Jeg vil bestræbe mig for fra denne talerstol at tale på en sådan måde, at man vel giver sine udtryk en klar form, men dog taler under ansvar og hensynsfuldt overfor de folk, der er beskæftiget i statens tjeneste.

Må jeg dernæst gøre den bemærkning, at her er jo ikke tale om at idømme bøder, hverken overfor den ene eller den anden, her er tale om en indbetaling til statskassen for en bugsering, for en assistance, som ydes. Antallet af indbugseringer må naturligvis variere fra det ene år til det andet, og selve skadens omfang er naturligvis ikke uden betydning, men vejrforholdene, placeringen af den pågældende kutter, om der er andre til assistance i nærheden, må også vurderes; alle disse spørgsmål må naturligvis tages i betragtning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kirsten Gloerfelt-Tarp* til indenrigs- og boligministeren.

Vil ministeren give en redegørelse for, hvad han har foretaget sig i anledning af påbud om nedrivning af nogle nybyggede parcelhuse i Herlev?

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Når jeg beder den højtærede indenrigs- og boligminister om at give en redegørelse her i tinget for, hvad ministeren har foretaget sig i anledning af påbud om nedrivning af nogle nyopførte parcelhuse i Herlev kommune, er det, fordi offentligheden har et naturligt krav på at få besked om, hvad der sker i denne sag.

Nogle personer har brugt deres fritid og deres penge til at opføre små huse på deres parceller. De har gjort det uden tilladelse; de har ikke søgt tilladelse, da de vidste, at de ikke ville få en sådan, fordi der ikke måtte bygges det pågældende sted, eller fordi huset var for lille. Derefter får de påbud om at nedrive husene.

Jeg vil ikke forsvere, at de pågældende har sat sig ud over de gældende bestemmelser, og jeg skal ikke her komme ind på, hvorvidt nogle bestemmelser burde revideres. Jeg er modstander af, at den, der sætter sig ud over gældende regler, får en

gunstigere stilling end den lovlydige borger, men jeg er også modstander af, at man nedriver gode huse, der tilfredsstiller deres beboere, i tider, hvor der er mangel på boliger, hvor det tolereres, at mennesker bor under langt dårligere forhold i sommerhuse, skure o. s. v. og endda i de samme distrikter. Man kan ikke i dag nedrive sådanne huse, og man ser da også det mærkværdige — forsåvidt —, at sognerådsformanden erklærer, at han vel har foranlediget et juridisk påbud om nedrivning afgivet, men at han ikke har drømt om, at husene virkelig skulle nedrives. Forøvrigt kan jeg ikke lade være at undres over, hvorfor kommunalbestyrelsen ikke på et tidligere tidspunkt har grebet ind; det måtte vel nok være sivet ud, at opførelsen af sådanne huse var planlagt eller påbegyndt.

Nu står husene der imidlertid, og påbud om nedrivning er afgivet. Det må derfor sikres, at de ikke rives ned, og jeg spørger, hvad ministeren har foretaget sig for at hindre, at en sådan nedrivning af beboelsehuse finder sted i dag.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarps spørgsmål om, hvad jeg har foretaget mig i anledning af påbud om nedrivning af nogle nybyggede parcelhuse i Herlev, er jeg glad over at kunne besvare.

Det ærede medlems motivering af spørgsmålet viste, at hun balancerede mellem et enten-eller eller måske snarere et både-og: både fastholden af loven og bevarelse af husene. Jeg har i og for sig overvejet problemet udfra akkurat den samme motivering som det ærede medlem, og de få bemærkninger, jeg kan gøre om sagens gang, viser vistnok, at i alt fald indtil dette tidspunkt har nødvendigheden af at bevare husene været det afgørende.

Jeg skal først oplyse, at det drejer sig om tre tilfælde af ulovlige byggeforetagender på Højergaardens udstykning i Herlev kommune. I de to af de pågældende huse, som er opført af ejerne, er der helårsbeboelse, og i det tredje tilfælde bor ejeren i et lille hus på grunden, men har nu påbegyndt opførelsen af et større hus i forbindelse med det eksisterende. I det sidste tilfælde er forholdet altså det, at vi ikke blot ikke står overfor en sag, der er afsluttet i form af, at et byggeri er færdiggjort, men vi står overfor en sag, som er under stadig udvikling, fordi byggeriet fortsættes og udvides.

I 1948 meddelte ministeriet tilladelse til bevarelse af det ene hus. Denne tilladelse